

C.O. ROSENIUS
ROMERBREVETS
BUDSKAP

Rom 10, 18

18: Men jeg sier: Har de ikke hørt? Jo, sannelig: Deres røst har gått ut til hele jorden og deres ord til verdens ender.

Her begynner Paulus mer åpent å gi uttrykk for hensikten med denne delen av kapitlet. Han vil holde jødene selv konkret ansvarlig for sin åpenbare ulydighet mot evangeliet. Og det gjør han ved å bevise at de slett ikke hadde levd under noen mangel på kjennskap om Guds råd til frelse. "Men jeg sier: Har de ikke hørt?". På det spørsmålet svarer han med et ord fra Davids nittende Salme, hvor det først tales om at "Himlene forkynner Guds herlighet. Og hvelvingen viser hans henders verk", og hvordan spesielt solen går ut over verden og sprer sitt lys over alt. Men for sangeren er alt dette også ytre bilder på hva han straks etterpå, v. 8-12, uttrykkelig omtaler; nemlig Herrens ord og vitnesbyrd, som "gleder hjertet, er rent og opplyser øynene". Nå anvender Paulus på evangeliets forkynnelse det som i v. 5 først og fremst sies om hvordan skaperverket taler/forkynner. Dermed viser han oss Salmens dypere, åndelige mening. Deres røst (røsten av dem som forkynner Herrens ære) har gått ut til hele jorden og deres ord til verdens ender.

I dette kapitlet tales det jo gjennomført om Israel (v. 1, 19, 21). Og Israel hadde alltid kjennskap til Guds ord, selv da dette folket levde spredt ut over jorden. Dermed er apostelens bevisførsel her fullstendig uimotsigelig. Gud hadde stadig åpenbart seg for Israel. Til Israel hadde han sendt profetene sine. Mens andre folk lå i mørke, hadde Israel både gjennom skrift og tale, og i mange herlige forbilledlige handlinger, alltid forkynnelsen om Frelseren som skulle komme. Med all mulig grunn kunne derfor Paulus spørre: "Har de ikke hørt?". Og han gjentar sitt spørsmål, og underbygger sin påstand med ennå flere bibelord, for desto dypere å presse brodden av sin bevisførsel inn i sine vantro brødres hjerter. Han tilføyer: